

POSTANOWIENIE

20 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

na posiedzeniu niejawnym 20 czerwca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu
Inwestycyjnego Zamkniętego w W.
przeciwko J. S., A. S. i M. S.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu
Inwestycyjnego Zamkniętego w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z 21 kwietnia 2022 r., V ACa 331/19,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanych 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 21 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność

postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywiście naruszenie ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 3 marca 2023 r., I CSK 2765/22).

W ramach oczywistej zasadności skargi kasacyjnej powód wskazał, że w okolicznościach niniejszej sprawy zasadnym jest postawienie zarzutu naruszenia

przepisu art. 316 § 1 k.p.c., zgodnie z którym treść rozstrzygnięcia powinna być oparta na stanie sprawy istniejącym w chwili wyrokowania. Sąd Apelacyjny oddalił zaś apelację strony powodowej uzasadniając swoje orzeczenie tym, że strona powodowa nie udowodniła wymagalności roszczenia. Jednocześnie podniósł, że jego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona „mając na uwadze brzmienie przepisów art. 78 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece w zw. z art. art. 60 k.c. i art. 61 § 1 k.c. Zarówno bowiem w doktrynie jak i w orzecznictwie wielokrotnie wskazywano, że doręczenie odpisu pozwu o zapłatę właścicielowi nieruchomości obciążonej hipotecznie można traktować jako wypowiedzenie wierzytelności hipotecznej.”

Odnosząc się zatem do przedstawionych przez skarżącego powodów oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy wskazać, że powód w procesie dochodził roszczenia nabytego umową cesji wierzytelności, określonego kwotą ustaloną przy założeniu, że umowa kredytu została skutecznie przez cedenta (bank) skutecznie wypowiedziana. Przedmiotem jego roszczenia nie były natomiast poszczególne raty kredytu, wynikające z niewypowiedzianej umowy kredytu. Skarżący w trakcie postępowania nie powoływał się zresztą na okoliczność, że w wyniku zawarcia umowy cesji stał się stroną umowy kredytu. Nie można zatem też uznać, że powód mógł następnie wypowiedzieć tę umowę.

Natomiast samo wypowiedzenie przez bank umowy kredytu zawartej z konsumentem jest bezskuteczne, jeśli wcześniej bank nie dopełnił czynności przewidzianych w art. 75c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 1896).

W świetle celu i charakteru prawnego art. 75c Prawa bankowego pominięcie obowiązkowej procedury przez bank czyni dokonane wypowiedzenie kredytu bezskutecznym. Brak podjęcia przez bank ustawowo przewidzianych czynności, które poprzedzają wypowiedzenie, czynią wypowiedzenie przedwczesnym (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 18 czerwca 2021 r., IV CSKP 92/21).

Ponadto należy podzielić argumentację Sądu II instancji, zgodnie z którą w oparciu o zaoferowane przez powoda dowody, stosownie do reguł wynikających z art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c. obarczających powoda, nie wykazał on

przede wszystkim skuteczności wypowiedzenia umowy kredytowej w znaczeniu doręczenia, a co najmniej nadania do pozwanych przesyłki zawierającej owo wypowiedzenie. Tymczasem materialnoprawne oświadczenie poprzednika prawnego powoda w przedmiocie wypowiedzenia umowy kredytowej aby mogło być traktowane jako skutecznie złożone w rozumieniu art. 61 k.c. musi dotrzeć do adresata, a więc pozwanych w taki sposób, aby mogli zapoznać się z jego treścią. Na gruncie dowodów zaoferowanych przez powoda, brak było podstaw dla uznania, że wypowiedzenie umowy kredytowej, do którego odwoływał się powód, pochodzące z 15 czerwca 2010 r., zostało doręczone pozwanym, co więcej powód nie wykazał aby zostało nadane na adres pozwanych. Powód nie udowodnił zatem istotnych dla rozstrzygnięcia sporu okoliczności, a mianowicie: nie wykazał doręczenia wypowiedzenia umowy kredytowej, upoważnienia osoby składającej podpis pod wypowiedzeniem umowy.

Powyższej oceny nie zmienia fakt, iż powód roszczenie swoje wywodził z odpowiedzialności rzeczowej pozwanych albowiem również przy odpowiedzialności wynikającej z art. 65 w związku z art. 73 ustawy o księgach wieczystych i hipotece wierzyciel zobowiązany jest wykazać, że wierzytelność zabezpieczona hipoteką jest wymagalna oraz jej wysokość, co jak już wskazano, nie zostało przez powoda udowodnione na żadnym etapie postępowania.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.